

TOREK, 22.7., sv. Marija Magdalena 19.00: † Anton KOLŠEK, 3. obl. † Jožefa KUMER
SREDA, 23.7., sv. Brigita Švedska 7.30: † Alojz ZALOKAR (Lahomno) † Alojz ZALOKAR (Harje)
ČETRTEK, 24.7., sv. Krištof 19.00: † Terezija SLAPŠAK † Mirko JELEN
PETEK, 25.7., sv. Jakob, starejši, apostol 7.30: † Alojz KRISTANŠEK 19.00: † Ana ROMIH † Jakob KRIČAJ
SOBOTA, 26.7., sv. Joahim in Ana 19.00: † Julijana RUDOLF, obl., in Ana ZAJC † Jakob KLADNIK, 2. obl., in sin Jože
17. nedelja med letom, 27.7. 7.00: živi in † farani 9.00: † Jakob REZEC in Karolina (Podvine) 10.30: † starši PASAR in sorodstvo Milan ZEME, 3. obl.
ČIŠČENJE in KRAŠENJE CERKVE: hvala na-selju Laško za vzdrževanje svetišča v juliju. Za avgust ste naprošeni: Gabmo, Lahomšek, Trojno, Ojstro.

LAŠKI ORATORIJ 2025

Je letos potekal med 30. junijem in 4. julijem. Hvaležni smo vsem 24 animatorjem, ki so se, skupaj s Terezijo Vodišek in Magdaleno Hrastnik pripravljali in z veliko ljubeznijo ter predanostjo vodili 95 otrok, starih med 6 in 15 let iz župnij Laško, Rimske Toplice, Šmiklavž in Sv. Jedert, da so preko molitve, kateheze, delavnic, igre, romanj, dejanj empatije ter sočutja spoznavali in udeležali življenje bl. Alojzija Grozdeta. Hvala marljivim prostovoljkam Župnijske Karitas, ki so pomagale pri razdeljevanju toplih obrokov. Hvala Stiku, Thermani Laško, Gostišču Hochkraut in Turističnemu društvu Laško za sponzoriranje dnevnih obrokov na oratoriju.

Hvala pa tudi staršem, ki ste zaupali otroke mladim in ki vam ni vseeno, kdo in kaj je otroku vzgled v njegovem vsakdanu. Hvaležni duhovniki

15. nedelja med letom, 13.7. 7.00: živi in † farani 9.00: † Avgust, obl., Angela, Karel TERŠEK in sorodniki 10.30: Marija Gradec: † Jože OJSTERŠEK, obl., in sorod.
PONEDELJEK, 14.7., sv. Božidar 7.30: po namenu † Dragica KOZMUS
TOREK, 15.7., sv. Bonaventura, škof 9.30: sv. maša v Domu starejših Laško 19.00: † Marija FLIS, 8. dan † Marija PODPEČAN
SREDA, 16.7., Karmelska Mati Božja 7.30: † Ljudmila JUVAN † Ivan ZUPANC
ČETRTEK, 17.7., sv. Aleš 19.00: † starši TERŠEK in ADAMIČ, obl. † Neža MEHLE
PETEK, 18.7., sv. Friderik 7.30: za zdravje 19.00: † Ivan TOVORNIK † TERŠEK in REZEC
SOBOTA, 19.7., sv. Arsenij 19.00: † Matilda, Tomaž, Stane, Jože DIACI in Jože KLINAR † Jakob JUTERŠEK, 3. obl., in Martin OJSTERŠEK
16. nedelja med letom, 20.7. 7.00: živi in † farani 9.00: † PUŠNIK, ALEŠ, PESJAK 10.30: Sv. Krištof: † Marjana in Ivan RAZBORŠEK
PONEDELJEK, 21.7., sv. Danijel 7.30: † Marko BEZGOVŠEK † Janko DEŽELAK

✱ MARTINOVA LILIJA ✱

13. 7. 2025, leto 16, št.: 25

Lepe nedelje na Šmohorju, Marija Gradcu in pri Krištofu

Pri svetih mašah na ta dan so tudi procesije z Najsvetejšim, s postanki za branje evan-

gelija. Pri tem doživljamo **prikaz občestva med Bogom in njegovim ljudstvom**. Beseda in zakrament sta navzoča ne le v cerkvi, ampak **med hišami, v naravi, v življenju**. Blagoslov se ne zadrži za zidovi, temveč gre ven, k ljudem, k stvarstvu.

Ko se to dogaja pri **podružničnih cerkvah**, je še posebej ganljivo: **Kristus pride v najmanjši kraj in v še tako skromno svetišče**. Tam, kjer je včasih le nekaj hiš, se zgodi velika skrivnost: **Bog je sredi svojega ljudstva**. To ni folklor, temveč izraz vere: »Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz med njimi« (Mt 18,20).

Procesija z Najsvetejšim je **podoba Božjega ljudstva, ki hodi za svojim Gospodom**. Tako kot so množice hodile za Jezusom po galilejskih poteh, tako danes verniki hodimo za evharističnim Kristusom – **tiho, molče, s pesmijo in z blagoslovom**. To je močna zunanja izpoved vere: »**Gospod je sredi nas**.«

To je izraz vere, da **Kristus kraljuje nad vsem stvarstvom** in da hočemo njegov blagoslov razliti po vseh straneh našega življenja: po naših domovih, poljih, srcih. Procesije ob lepih nedeljah so povezane tudi z blagoslovom krajev, narave, polj in hiš. Cerkev prosi Boga, naj po Kristusu blagoslovi **naša dela, letino, zdravje, odnose, mir**. Ob prebiranju zgodovinskih zapisov, kdaj so te procesije potekale v minulemu stoletju v laški nadžupniji, sem postal hvaležen za obdobje, v katerem živimo, ko se jih lahko v miru in zbranosti udeležujemo. Sprašujem se, če bomo zmogli takšno izražanje vere prenesti tudi na prihodnje rodove? (RM)

OD ORATORIJA DO VESELJA DO ŽIVLJENJA IN KRIVICE

»Veliko stori, kdor stori malo, a stori to, kar mora storiti. Ničesar ne stori, kdor naredi veliko, vendar ne stori tistega, kar bi moral storiti.« (sv. Janez Bosco)

Preprosta resnica, ki nam jo v premislek ponuja svetnik, začetnik oratorijev. Prvega, sv. Frančiška Saleškega, je ustanovil že leta 1846, 13 let zatem pa je ustanovil kongregacijo don Boscovih salezijancev, kmalu še redovno družbo hčera Marije Pomočnice, v sodelovanju z Marijo Dominiko Mazzarello. Sestre so že takrat skrbele za vzgojo revne in zapuščene mladine, kar delajo še danes. In osrednja naloga salezijancev je bila vzgoja revne, zapuščene in ogrožene (in tudi druge) mladine.

Sam don Bosco je imel izkušnjo zelo revnega dečka, ki je skupaj z bratom moral zelo mlad od doma, potem, ko mu je umrl oče, mama pa je za družino skrbela sama. Težko se je prebijal skozi življenje in z velikimi naporji, iznajdljivostjo in delom si je priskrbel sredstva, da je postal duhovnik. Z veliko empatijo se je potem kot duhovnik posvetil vzgoji zapuščene mladine v Torinu. Čutil pa se je poklicanega, da mladim, zapuščenim, ki so taval po italijanskih ulicah, ponudi roko zavetja in navdihujoč zgled, vero in pravo smer v prihodnost. Tako so se začeli oratoriji.

SSKJ nam razloži, da Oratorium izhaja iz lat. *ōrātōrium* 'molilnica', iz *ōrāre* 'moliti in da gre za večdnevni izobraževalni in razvedrilni program z versko vsebino, ki ga v času počitnic za otroke organizirajo po župnijah.

Pri nas se zadnja desetletja oratoriji odvijajo kot eden od programov, namenjenih mladim. V Sloveniji je oratorijev po različnih farah iz leta v leto več. Lani jih je bilo 308, udeležilo pa se jih je 24.600 otrok (kar je več kot ena generacija otrok, kolikor se jih rodi v naši državi), v priprave pa je bilo vključenih 7.400 animatorjev. Impresivne številke. Sicer je poslanstvo oratorijev ponuditi mladim primerno vzgojo za življenje in vero, jih

motivirati za nadaljnje sodelovanje pri oratoriju ter pri drugih župnijskih dejavnostih. In če preberemo zapise iz oratorijev na družbenih omrežjih (ki jih gotovo niso pisali le animatorji), vidimo, da je mladi rod nad vsebinami, ki jih je na oratoriju deležen, navdušen. En delovni teden mine, kot bi pihnil.

»Ne boj se, zasveti.«

je geslo letošnjega oratorija, kjer so udeleženci spoznavali življenje **bl. Alojzija Grozdeta**, slovenskega mučenca in zavetnika mladih. Nadarjeni mladenič, pesnik, dijak in študent, ki so mu življenje vzele roke nepremišljenih, v partizanske vrste vključenih, zavoljo zamer, bogvedi katere oblastne samoljubnosti, sredi vojne vihre, v začetku leta 1943. Kasneje se je izkazalo, da je bilo to dejanje, s pričami potrjeno, mučenje pred usmrčitvijo na moč okrutno. Takratno vodstvo brigade, kjer se je to odvilo, je potem javno priznalo, da bi z nekoliko več lastne pozornosti ta zločin, smrt in trpljenje nedolžnega mladeniča, lahko preprečili.

Alojza Grozdeta so umorili, ko še ni dopolnil 20 let, za blaženega pa so ga razglasili pred 15-imi leti na Slovenskem evharističnem kongresu v Celju. Beatifikaciji je prisostvovalo med 30 in 40.000 ljudi od blizu in daleč, čeprav so jih pričakovali okrog 25 tisoč.

Našega drugega blaženega zagotovo premalo poznamo, zato je še kako na mestu, da ga je na letošnjem oratoriju po vsej domovini spoznaval mladi rod. Ta tudi premalo pozna grozote in razsežnosti druge svetovne vojne, saj so podobe državljanske vojne, ki se je pri nas tudi odvijala, pogosto zabrisane z idealiziranimi podobami pravičnega, neustrašnega partizanskega boja. Ta je seveda že bil, a pod krinko tega so samopašni oblastniki počenjali številne grozote in trpinčenja, kakršnih je bil deležen tudi bl. Grozde. Da se mladi rod podučí in utrdi v veri, ob zgledu nekoliko starejših animatorjev, da postanejo še bolj sočutni in empatični, bolj pripravljeni na svet, ki nas vsak dan preizkuša. V današnjem svetu je edino merilo denar, veljava v družbi in izpolnitev lastnega egoizma. V svetu, kjer nedoletni vplivneži svojim vrstnikom

krojijo podobo o svetu tako, da je edina norma njihov prav in kažejo bližnjice do lahkotnega življenja brez dela in upoštevanja družbenih norm. Otrokom, ki odraščajo sredi permisivnega okolja, ki jim starši (tudi takšni, ki ohranjajo versko prakso) poskušajo ustreči prav v vsem, ni lahko in so jim krščanske vrednote še toliko bolj dragocene. Da se zavedajo, da niso središče veselja, pač pa le njegov majhen delček. Droben kamenček, ki je pomemben le toliko, kolikor zna služiti vsem okrog sebe.

»Kdor ima dar služenja, naj ga uporablja za služenje. Kdor ima dar učenja, naj uči. Kdor ima dar spodbujanja, naj spodbuja. Kdor daje, naj daje širokosrčno. Kdor je predstojnik, naj ga odlikuje vestnost. Kdor izkazuje usmiljenje, naj to dela z veseljem« (Rim 12, 8).

Tudi krivice so sestavni del življenja. Pogosto ne razumemo česa, kar se dogaja nam ali komu, ki nam je blizu ali pa ne zmoremo razumeti nekaj, kar se je zgodilo. Še posebej težko je razumeti, če smo obsojeni po krivici, če moramo odgovarjati, biti sojeni in obsojeni za nekaj, kar sami nismo storili, kar je storil nekdo drug, nam pa so pripisali in tako odgovarjamo za nečedno dejanje, greh nekoga drugega. To je žrtev. Biti obsojen za nekaj, kar nisi storil ali za to celo umreti, je hoja za Kristusom. Našemu umu je to težko razumeti, verjeti v Božjo previdnost, da se je to zgodilo z razlogom, pa moč vere.

Globino presežnega je težko dojeti, še manj se jo da razumeti, ker nas presega. Filozofi, ki radi razlagajo resnice življenja, govorijo o paradoksih, gre pa preprosto zato, da se marsičesa ne da razumeti, treba je verjeti.

Zadnje čase me k molitvi večkrat kličejo nedolžne žrtve Hude Jame. Vdano molim zanje in za vse, ki so trpeli in umrli po krivici, za vse, ki po krivici prelivajo nedolžno kri tudi še v vojnah, ki se dogajajo dandanes. Razen ukrajinske, v svetu trenutno divja še več kot trideset vojn. In v tem paradoksalnem svetu je res molitev tista, ki nam daje upanje, vdanost v Božjo voljo pa nam sporoča, da se bo vse, kar se bo zgodilo, zgodilo prav. Četudi ne po naši volji. (BH)